

Käärpea.

Kaarel Kärmas oli üks neist põllumeestest, kelle tööd ja waewa Jumal oli õnnistanud; wäiksel peale hakkates oli ta tüdimatta töö ja hooletandmise läbi peagu kõige jõukamaks peremeheks saanud seal mägisel maal, kus alamal jutustatud juhtumine on sündinud. Üks ainus wastameelne lugu oli tal aga elus juhtunud — see oli siis, kui tema õrnast armastud abikaasa, keda tema väga noorelt oli kosinud, kümne aastase õnneliku abielu järäl oli siit ilma pidand lahkuma. Ja ta üks ainus asi oli temal maailmas, keda tema kõige kallimaks pidas — tema tütreke Liisi, keda tema ema surma juures wast üheksa aastane oli, aegamööda aga ilusaks piigaks sircus, kelle peale waadates mõnegi noormehe siida kiiremal mõedul sees hakkas põksuma ja suu wett jooksuma, kui weel see suure wara peale mõtles, mis Liisil, kui ainuma lapsel, pärast isa surma oli oodata. Tütarlaps isi ei hoolinud küla noormeesde siidame kõiist ühtigi, waid tundis ennast õnneliku olewad, isa majapidamist korral pidama, mis peale ta juba oma 14 aastast saadik agar oli olnud. Et müüd küll Liisi isi teistest ei hoolinud, siis ometigi tuli üks kosilane teise järäle, keda enam neiu kahelümne

aasta poole jõudis. Olid kõik rikkad noored peremehed ehk peremeeste pojad ja ei wõinud neile ühtigi paha süüks panna, muud kui et noore tütarlapse meelest kõik liig toored ja harimatta olid. Kaarel Kärmas isi oli noores põlwees mõni aeg linnas elanud ja seal natukest peenemad kombeid õppinud, seepärast nõudis tütar siida kaa omast tulevaseft abikaasast ja ootis siis parem, enne kui wastameelse eluse ennast annaks. Ometigi hakkas isa kaa wiimaks peale käima, et tütar ühe kosilase peaks wastu wõtma, sest wana tüdrukus ei pidada ta mitte jääma. Alandlikult palus Liisi aega, oma noore põlwe maitsemiseks ja isa pidi siis selle asjaga niisammagi ootma jääma, nagu teisedki.

Ühel päewal käisid mõlemad lähämal ümberkandu jalutamas, kui korraga üks noormees ratsa nende wastu tuli ja, hoost seisates, nendelt küsis, kust kõige lähäm tee lähäma wäikese linna wiib. Siin juures waatis noormees väga teraselt Liisi otsa, ja kui oli teadust saanud, teretas aupakklikult ja laskis looma edasi karata, wahete wahel tagasi waadates.

Kärmasse meelest oli see noormees väga ja kiitis seepärast tema peeneid kombeid ja wiisakat kõne wiisi. Kaa pilkas ta natuke sõbralikult oma tütar, tähändades, et sest noormehest neile weel